

BOYKOTÇULUK ve ANAYASA OYLAMASI ÜZERİNE

İyi, güzel...

1798'de Mısır'ı işgal için İskenderiye'ye çıkarken “nous sommes les vrais Musulmans” (biz gerçek Müslümanlarız) diyen, El-Ezher Üniversitesinden 60 bilim adamına Büyük Ordu nişanı verdiren, Paris'te kurulu Doğu Enstitüleri aracılığı ile Mısır'ın Tasviri adlı 23 ciltlik, Mısır tarihi ve yapısıyla ilgili ilk büyük yapıtın yayınlanmasını sağlayarak ülke kültürünü de kendi "Şarkiyatçı" bakış açılarıyla yapılanmasını sağlamaya çalışmış, selefi Kleber'e de "fanatik İslamcılar" ve Şarkiyatçı dil-kültür bilimciler ile işbirliği yapmasını öğütlemiş Napolyon'un Fransız emperyalizminin, o günlerin diğer egemen gücü İngiliz Emperyalizmi'nin politikasını ve Orta Doğu petrolünün jandarma-ağalığını II. Dünya Savaşı'ndan sonra teslim alan ve önce "Yeşil Kuşak", arkasından direk ABD Başkanına bağlı ACRFA (Dış Ülkeler Din Hürriyeti Danışma Kurulu) ile yeryüzünün tüm kültürlerini din temeli üzerinden ayırmaya götüren, çift pasaportlu kimi "türbanlı parlamenter"leri ülke ülke dolaştırıp Türkiye'deki "laik totaliterizm" üzerine nutuklar attırtan, Georgetown'daki Turkish Studies'te ve sayıları düzinelere ulaşmış Orta Doğu araştırma merkezinde çözülmesi güç düğümlerle kitleleri siyaset mekanizmasının arkasına bağlamayı becererek kendine Asya ve Yakın Doğu politikalarında kültürel öncü kıldığı "ılımlı İslam"ı tüm İslam ülkelerinde iktidar yapan ABD emperyalizminin neden ve kimden yana olduğunu hiç önemi yok mudur?

Açınız bakınız, internet sitelerinde "orta sınıf" vatandaş neler konuşuyor? Halkın nabzını tutabileceğiniz ve geleceğimiz demek olan, eline kalem alabilmiş gençlerimiz, inanç temelleri ve söylemlerini kullanmaksızın düşünce üretmez oldular. Anayasa konuşulurken de, dünya politikası konuşulurken de yalnızca inanç ayrılıkları üzerinden hareket ediliyor, yalnızca kutsal kavramlar ve konuşmalar kaynak olarak gösteriliyor. Emperyalist Batı'nın üç yüz yıla yaklaşmış din temelli "Şarkiyatçı" politikaları ile, güzel Anadolu'nun on binlerce yıllık, göçebe gelenekli seküler ve çok kültürlü yaşamı dama atılmak üzeredir. En ücra köylere kadar cins ve etnisite ayrımcılığı körüklenmekte, kadın özne olmaktan çıkmakta, hayatın nesnesi durumuna getirilmektedir.

Bugünkü Türkiye Abdulhamit dönemiyle karşılaştırıldığında, günlük yaşamda ve siyasette inanç söylemi olduğu kadar istismarının da kat be kat artmış olduğu açıkça görülebilecektir. Kurtuluş Savaşı öncesi Anadolu'yu takma sakal ve sarıkla dolaşarak Kuvayı Milliyeci güçlere karşı İslâmci bir söylemlerle halkı kışkırtan, Halife'ye itaat etmeye çağıran İngiliz Rahip Fru'ların yerini gönüllü ajanlar almış bulunmaktadır. Aynı durum Afganistan'da, Mısır'da, Lübnan'da vb birçok Orta ve Yakın Doğu ülkesinde de geçerlidir. Batı emperyalistlerinin önemli kültür sözcülerinden birisi durumuna gelmiş Papa XVI. Benedik'in Papa olmadan önce Kardinal Ratzinger'lik dönemlerinde buyurduğu (!) “biz 1789 ile kutsal olanı günlük yaşamdan ayırmayı başardık, Şark ve İslam bunu hiçbir zaman gerçekleştiremez, onun için de Avrupa toplumunda onlara yer yoktur” sözü böyle bir politikanın ürünüdür. Ratzinger kitaplarının

Almanya’da Harry Potter’i geride bıraktığı yıllar, Almanya’da Türkler’e ve Müslümanlar’a yapılan saldırıların da alevlenmesiyle bilinecektir.

Anadolu’da, Batı kapitalizminin doğuş çağında yaygınlaşmış yurttaşlık kavramı, toplumda “eşitlik-kardeşlik-adalet” güdülenmelerinin bizde de geçerli kılınabilmesi için, özünde Doğu toplumlarının da hiç yabancı olmadığı, Farabi’nin (felsefe bilmeyen dini iyi anlayamaz demişti), Batı Rönesansı’na temel oluşturmuş İbni’i Rüşd’ün (ikili hakikat’ düşüncesinin kurucusu sayılmış, öğretisi Batı’da Averroizm olarak adlandırılmıştı) veya İbn’i Haldun’un (Marks’tan yüzlerce yıl önce toplumsal değişimde üretim ve üleşim ilişkilerinin rolünü vurgulamıştı) yaktıkları ateşten de anlaşılacağı üzere, bizim doğal yaşamımızda zaten bulunan sorgulayıcı akıl ve seküler bir yaşamı egemen kılmak, kutsal olanı birey ile onun vicdanı, inancı arasına bırakmak girişimi sayılabilecek Cumhuriyet Kültür dönüşümü de tüm uluslaşma çabaları da Batı tarafından hep "tepeden inmecilik" ya da "darbecilik" (Bakınız Etienne Copeaux, Erich Jan Zürcher) olarak değerlendirilecek, Şark ulusları için milletçilik de, kan ve kardaş toplum gelenekleri de hak görülmecek, gelenek yalnızca derebeyleşmiş İslamla (dört halife çağının eşit-kardeş-hür yapısı asla değil) özdeş kılınıp tüm değer yargıları bunun üzerinden geliştirilmeye çalışılacaktı.

Bütün bu zamandizimsel gidişe yüzlerce, binlerce kanıt eklenebilir, emperyalist Şarkiyatçı politikalara yerli çıkarıcıların nasıl katıldıkları da tek tek örneklenebilir. Yeryüzünün akli başında tüm eğitimcileri tarafından en özgün ve özgürlükçü “eğitim-kültür” kurumları olarak tanımlanmış (Cumhuriyet’in kuruluşundun sonra eğitim sorunları konusunda görüşlerine başvurularak Türkiye’ye çağırılmış çağın en ünlü eğitkeni John Dewey, o yıl için görüşlerini içeren bir rapor sunmuş, 1945 yılında da Le Monde gazetesine verdiği bir demeçte de, Köy Enstitüleri’ni işaret ederek, “hayalimdeki eğitim kurumları Türkiye’de hayata geçirildi” demişti) Köy Enstitüleri’nin daha çok yerli politikacıların katkısı ile (Demokrat Parti ile CHP yarışmışlardı kapatmak için, 1949 ABD ile hiç gereği yokken yapılmış eğitim-kültür anlaşması gereği Türkiye’ye gelmiş Dr. Kate Vafford da Köy Enstitüleri gibi bir kurumun ABD’de bile olmadığını söylemişti) kapatılmış olması, İngiliz Emperyalizmi’nin gözde temsilcisi Lord Balfour’un 1910 yılında Avam kamarasında dediği, “Şark toplulukları kendisini idare becerisinden yoksundur, mutlakiyet idaresiyle bile olsa, Batı tarafından idareleri kaçınılmazdır” sözünü kanıtlamaya çıkmış açgözlü politikacılarımızın yüreklerinin ölçüsünü göstermektedir.

Şimdi, bir iç politika sorunu gibi önümüze getirilmiş olan Anayasa oylamasının, özünde uluslararası kimi zorlamaların Türkiye’deki yansıması olduğu çok açıktır. Çalışan yığınlara “grevli sendikalı toplu sözleşme hakkı”ndan sağlık hizmetlerinin sosyalleştirilmesine, siyasal özgürlüklerin sağlanmasına kadar önemli birçok değişimi getirmiş 1961 Anayasası, bizim için “lüks” bulunup, 12 Mart ve 12 Eylül’de Amerikancı paşalar tarafından yok edilirken, daha on sekizine basmamış gencecik çocuklar, eline silah almamış fidanlar, “Anayasayı tebdil tağyir ve ilgaya teşebbüs”ten idam sehplarını boylatılmıştı.

Şimdi yine bir Anayasa değişimi dönemecindeyiz. Gerekçeleri ne gösterilirse gösterilsin, sonuçta geçerli seçim sisteminin yardımıyla yüzde otuzun üstünde oy aldığı parlamentoda çoğunluğu sağlayacak siyasal güce yine 1961 Anayasası’nın armağanı olan Anayasa Mahkemesi’nden Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulu’na kadar her yere, tüm yasama-yürütme-yargı sürecine el koyabilme hakkı verecek bir Anayasa metni oylarımıza sunuluyor. Kendilerini “emekçi”den, “ezilenler”den yana sayan birileri de devrimcilik ve değişimcilik adına “boykot” çağrısı yapıyor.

"Boykotçu" kanada, günden güne kuşatılan, her türlü kurumuna kayıtsız koşulsuz el konulmakta olan ülkenin geleceğine katkılarından ötürü epeyce bir minnet borcumuz olacaktır...

Sözü çok uzatmaya gerek yok... Bugün ne denli parlak söylemlerle süslenip ne denli keskin nutuklarla beslenirse beslensin, "tarafsızlık" ya da "boykot" gibi bir tavır alındığında, güçlünün, baskın olanın politikasına yardımcı olduğunu görülemiyorsa, denecek bir şey kalmamış, ya da sözün bittiği yere gelmiş demektir.

Kendilerini "sosyalist" ya da "devrimci" sayan birileri, yalnızca etnokültürel politikalar üzerinden davranış biçimi belirleyerek, zaman zaman populizme karan etno-milliyetçi ötekilik üzerinden geliştirdikleri söylemlerle sömürgeci kapitalizmi ve emperyalizmi halk yığınlarının gözünden kaçırmakta, Anadolu'nun yedibin yıllık asalak zümresini (memleketimde üretici sütün litresini kırk kuruşa satar iken tüketici yüz altmış kuruşa süt içiyor, Mersin'de üreticiden bir kuruşa alınan limon kentte manava gelince elli kuruşa çıkıyor –var mı fazla söze gerek?-), tefeci bezirgânlığı, toprak ağalığını unutturmakta, "emekçi" ya da "ezilenler" yaftalı otel toplantılarında kendi "özgür ve özgün" sesleriyle mutlu olmayı başarabilmektedirler.

12 Eylül 1980 ve onun Anayasası birilerinin "Our Boys"unun eseriymiş, yeni 12 Eylül Anayasası da başka "Our Boys"ların eseri olacaktır. "Hayır" oyu onları durdurmaya yetmeyecektir belki, ama yeryüzünü kana bulayanlara, insanları bir yandan açlığa mahkûm ederken bir yandan da eleştirel aklını elinden alanlara "Hayır" diyorum; hepsi budur hikâyenin...

Kim neyi seçerse artık...

alperakcam@gmail.com